

“ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΚΥΘΗΡΩΝ”
ΟΡΙΑΝΟΝ ΤΩΝ ΚΥΘΗΡΑΓΓΕΛΙΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
Εσωτερικού Έτησις Δραχ. 30
Εξωτερικού » Λίρας Άγγλ. 1
Αμερικής » Δολάρια 5
Η συνδρομή υπολογίζεται από της ημε-
ρας της αποστολής του φύλλου.
Τα χειρόγραφα δημοσιευόμενα ή μη
δεν αποδίδονται.
Διαχειριστής και υπεύθυνος
ΔΙΕΚΣΤΗΣ Π. ΜΑΡΣΕΛΟΣ

ΤΟ ΦΕΡΕΤΡΟΝ ΤΟΥ “ΛΕΥΚΟΥ ΚΡΙΝΟΥ”

Είς την Ισπανικήν πόλιν Κόντα ντε Μπλάνκο απέθανε κατ’ ατύχημα, εἰς ἡλικίαν 68 ἐτῶν, μία γυναίκα, ποῦ ἦτο γνωστὴ εἰς τοὺς γείτονας ὡς ἐντελὴς ἰδιορρυθμὸς τύπος. Ἡ γυναίκα αὕτη, γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα κυρία Ἑρμαντέθ, ἔζη μόνη, μετὰ δὲ τὸν θάνατόν της οὐτε συγγενεῖς ἐπαρουσιάσθησαν διὰ νὰ καταλάβουν τὴν κληρονομίαν της. οὐτε διαθήκη εὐρεθῆν. Ἐπεὶ δὲ ἔπρεπε νὰ καταγραφῇ τὰ ἀντικείμενα τῆς κληρονομίας, μία ἐπιτροπὴ ἀποτελεσθεῖσα ἐκ τῶν ἀρμοδίων ὑπαλλήλων ἐπισκέψθη τὴν βίλλαν, εἰς τὴν ὅποιαν ἀπέθανεν ἡ Ἑρμαντέθ, ἀφοῦ ἔζησαν εἰς αὐτὴν ἐπὶ σαράντα δύο ἔτη. Ὅταν οἱ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι, εἰσελθόντες εἰς ἕνα μικρὸν δωμάτιον, συνέκρινον μὲ τὸν κοιτῶνα τῆς μακαρίτιδος, εὐρεθίσαν πρὸ τοῦ ἔβλεπε παραδόξως θεάματα. Ὑπάρχον ἐκεῖ μέσα ἕνα μικρὸν πολυτελεστάτου φερέτρον, πλουσιωτάτα διακοσμημένον, ἐνὸς τοῦ ὁποῦ ἀνεπαύετο τὸ ταριχευμένον σῶμα ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ. Ἡ ἀνακάλυψις αὐτῆς ἐδικοπολόγησεν τὴν φήμην ποὺ εἶχε δημιουργηθῇ περὶ τῆς κυρίας Ἑρμαντέθ, ὡς περὶ γυναίκας τοῦ ἰδιορρυθμοῦ. Τὸ παιδί παρελήφθη καὶ ἐτάφη εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῆς πόλεως παρὰ τὸ πτώμα τῆς κυρίας Ἑρμαντέθ.

Ὡς διεπιστώθη ὑπὸ τῆς σχετικῆς ἐρευνῆς τῶν ἀρχῶν, ἡ κυρία Ἑρμαντέθ εἶχε μεταβῇ εἰς Κόντα ντε Μπλάνκο πρὸ τεσσαράκοντα ἔτων, συνοδευομένη ἀπὸ μίαν καμαριέραν καὶ ἕνα ὑπηρετὴν. Ἠγόρασε μίαν ὥραν βίλλαν, εἰς τὴν ὅποιαν ἐγκατεστάθη ἀφοῦ τὴν ἐπισκεύασε καὶ ἔκαμε εἰς αὐτὴν προσθήκας καὶ μεταβολάς. Εἰς τὴν πρόσκρινεν ἀνεγέρσει μὲ χρυσὰ ἐγκαράκτα γράμματα «Βίλλα τοῦ Λευκοῦ Κρίνου». Ἡ ξένη ἡ ὅποια ἐφαίνετο ἀνέγκουσα εἰς τὸν καλὸν κόσμον, ἐνεκλείσθη μὲ τὸ μικρὸν προσωπικὸν της εἰς τὴν βίλλαν καὶ δὲν ἐξήρχετο ἐξ αὐτῆς εἰμὴ σπανιωτάτα, ἀπέφευγε δὲ κάθε γνωριμίαν, μὴ συνδεθείσα ποτὲ μὲ κανέναν ἐντόπιον. Ὅταν ὁ γέροντος ὑπηρετῆς, τὸν ὅποιον εἶχε φέρει μαζί της εἰς τὴν Κόντα ντε Μπλάνκο, ἀπέθανε, δὲν προσέλαβεν ἄλλον, ἀλλ’ ἠρέσθη εἰς τὴν καμαριέραν ταύτην. Πρὸ διετίας ἀπέθανε καὶ ἡ καμαριέρα. Ἐκτοτε ἡ κυρία Ἑρμαντέθ ἔζη μόνη εἰς τὴν πολυτελὴ βίλλαν της, ἰσχυρομένῃ ἀπὸ μίαν γηραιάν Ρωσίδα, τὴν ὅποιαν ἐρεγεν ἀπὸ τὴν Μαδρίτην. Μόνον αὐτὴ ἡ γυναίκα ἠδύνατο νὰ εἰσερχεταί εἰς τὰ δωμάτια τῆς οἰκίας. Πάντως καὶ ἡ Ρωσίδα ἐγνώριζε περὶ τῆς νέας κυρίας τῆς δ.τ. καὶ ἀλλοὶ κάτοικοι τῆς πόλεως, δηλαδὴ τίποτε.

Ἐν τοιαύτῳ τὸ μυστικὸν τῆς βίλλας τοῦ Λευκοῦ Κρίνου ἀπεκαλύφθη. Περιερίχτο εἰς τὰς σελίδας ἐνὸς ἡμερολογίου, τὸ ὅποιον εὐρέθη κατὰ τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέου τοῦ γραφείου τῆς κυρίας Ἑρμαντέθ, ὑπὸ τῶν ἀρχῶν. Τὸ ἡμερολόγιον αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀληθινὸν μυστικόν. Τὸ πραγματικὸν ὄνομα τῆς κυρίας Ἑρμαντέθ ἦτο, ὡς ἔλεγεταί ἐκ τοῦ ἡμερολογίου της, Λεωνία Νάτορριον. Ἦτο Ἀγγλίς τῆς καταγωγῆς καὶ κόρη πτωχῆς οἰκογενείας. Ἀπὸ νεαρῶν τῆς ἡλικίας εἶχε ταξιδεύσει εἰς Ρωσίαν ἀκολουθουμένη ὡς ἱεροδουλὸς ὡς χορεύτρια. Ἐπισκέψθη πολλὰς ρωσικὰς πόλεις, μετὰ δὲ τὸν ὅποιον καὶ τὴν πρωτεύουσάν. Εἰς τὴν Πετρούπολιν ἐγνωρίσθη μὲ τὸν πρίγκηπα Νταρσινέφ, ὁ ὁποῖος ἠρόσθη τῆς ὁμορφίας της καὶ τῆς ἐννεμερθείας. Ὁ Ρωσὸς ἐπατάραξε ἦτο κάτοχος ἀμύθητου πλούτου, περὶ τοῦ ποσοῦ τῆς ὁποίας διάφοροι ὀρθοὶ ἐκκυκλοφόρουν εἰς τὴν Πετρούπολιν. Ἡ ἀπόφασις τοῦ πρίγκηπος νὰ νυμφεῖται τὴν ξένην ἀκριβοῦς ἀντίστοιχον μεγάλῃ ἀντίστασιν ἐκ μέρους τῶν οἰκείων του, οἱ ὁποῖοι ἐκκήρυξαν μπουκατά, κατὰ τὴν ἐξουσίαν.

Ὁ γάμος δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχής. Ὁ πρίγκηπος ἦτο κατὰ ἐκκοσμητικὰ ἔτη προεβόρετος τῆς αὐτοῦ του καὶ ἐξαιρετικὰ ζηλότυπος. Αἱ μεταξὺ τοῦ ζεύγους φιλονικίαι ἐξέσπασαν εἰς τὴν ἡμερησίαν διατάξιν, μίαν δὲ τὴν ἡμέραν, ὁ ἑαυτοῦ ἐκ τῆς ζυλοτυπίας πρίγκηπος, εὗρε τὴν γυναῖκα του μὲ ἕνα μαστίγιον ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ὑπηρετῶν.

Κατὰ τὸ ἔτος 1886, τὸ ἐν Πετρούπολιν μέγαρον τοῦ πρίγκηπος ἐγένετο θέατρον φοβερῶς τραγῳδίας. Ὁ πρίγκηπος καὶ ὁ τριετής υἱὸς του εὐρέθησαν νεκροὶ εἰς μίαν αἰθούσαν. Πλησίον τοῦ πρίγκηπος ἔκειτο τὸ περιστορόφον του. Ὡς κατέβησαν ἡ πριγκίπισσα Νταρσινέφ εἰς τὴν ἀνάκτορον, ὁ πρίγκηπος εἶχε φωνεῖσεν τὸ τέκνον του καὶ ἠτοκόνισεν, κατόπιν μὴ μὴς σκληρῆς ζυλοτυπίας μετὰ τοῦ ζεύγους. Σήμερον ὁμοῦ εἰς τὸ ἡμερολόγιον τῆς κυρίας Ἑρμαντέθ ἄλλα πράγματα ἦλθον εἰς φῶς.

Αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ εἶχε πυροβολήσει κατὰ τοῦ συζύγου της, ἀλλ’ ἡ σφαῖρα εἶχε πλῆξῃ ἀντ’ αὐτοῦ τοῦ παιδὸς της. Ἡ δεύτερα σφαῖρα ῥιφθεῖσα κατὰ τὸν πατέρα, τὸν ἐπέτυχε καὶ τὸν ἐφονεύσε νεκρὸν παρὰ τὸ πτώμα τοῦ υἱοῦ της. Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς τραγῳδίας, ἡ πριγκίπισσα ἐγκατέλειπε τὴν Ρωσίαν. Μὴ θελήσασα νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὸ παιδί της, ποῦ ἡ ἰδίᾳ τοῦ εἶχε φωνεῖσεν, ἐκάλεισεν τὸν μέγαρον ἕνα ταχυεῖνη, ὁ ὁποῖος ἐβαλίσματος τὸ πτώμα.

Ἡ χίρρα πριγκίπισσα ἐταξίδευσεν μαζὺ μὲ τὸ πτώμα τοῦ παιδιοῦ της εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ἐγκατεστάθη εἰς τὴν βίλλα τοῦ Λευκοῦ Κρίνου εἰς τὸ Κόντα ντε Μπλάνκο, διὰ νὰ περάσῃ τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς της εἰς τὴν μόναν τῆς μητέρα.

Ἦδη, μετὰ θάνατον, ἀπεκάλυψεν ἡ ἰδίᾳ τὸ φοβερόν μυστικὸν της, μὲ τὸ ὅποιον τὰ Ἰσπανικὰ φύλλα ἀσχολοῦνται διὰ μακρὸν.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ἄν θέλετε νὰ πίνετε ξαίμακα καφεῖν ῥίφατε μέσα, ὅταν τὸν καυνοῦτε, ἕνα μικρὸν κομμάτι ἀκέραιον ἀπὸ τοῦ ἀφαιρέσει τοῦ ἐξωτερικοῦ φλοιοῦ. Αὐτὸ φέρει γὰρ νὰ πᾶρῃ ὁ καφεὶς τὴν ἐξωριστὴν ἐκείνην γένει καὶ τὸ ἀρώμα τοῦ περιφρουροῦ καφεῖς τῆς Μόσχας.

**ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ ΜΑΣ
ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ΠΟΥ ΣΒΥΝΟΥΝ**

Οἱ Ἀγγλοὶ, ἀποχωροῦντες τῆς νήσου μας, ἀφῆκαν εἰς αὐτὴν διάφορα ἔργα, κυρίως δὲ οὐκ ὀλίγα, γεφύρας καὶ σχολεῖα. Ὅλα τὰ ἔργα αὐτὰ διακρίνονται καὶ θαυμάζονται καὶ σήμερον διὰ τὴν στερεοτάτην. Ποῖος δὲ ὑπὲρ τοῦ ἀποφασιστοῦ καὶ προσφύρου εἰς τοὺς κατοίκους μας εἶνε γνωστὸν εἰς πάντας. Μερικὰ ὁμοῦ ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν, καὶ ἰδίως σχολεῖα, ἐγκατελείφθησαν εἰς τὴν τύχην τῶν, ἴσως διότι ἡ τοποθεσία τῶν δὲν συνέτρεξε εἰς τὴν διατήρησίν των, ἢ δι’ ἄλλους διαφόρους λόγους. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ τὰ ὠραιότατα κτίρια τῶν σχολείων τῆς Μηλαπιδέας καὶ τοῦ σχολείου τῆς κάτω χώρας τοῦ Μυλοποτάμου.

Τὸ τελευταῖον αὐτὸ τοῦ ὁποῦ καὶ τὴν εἰκόνα παραθέτουμεν ἐνταῦθα, εὐρισκόμενον ἐν τῷ μέσῳ πυκνοῦ σχετικῶς συνοικισμοῦ, δὲν θὰ ἔπρεπε ν’ ἀφῇ καὶ νὰ καταντῇ ἐρείπιον. Ἡδύνατο ἀριστὰ ἐπισκευασθῆναι νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ ὑπὸ τῶν σημερινῶν κατοίκων τοῦ Μυλοποτάμου εἴτε ὡς ξενῶν, εἴτε ὡς αἰθούσα διασκεδάσεων τοῦ χωρίου εἰς ἡμέρας ἑορτῶν, εἴτε καὶ ὡς σχολὴ ἀκόμη χειροτεχνιμάτων. Εἶνε κρίμα ἕνα τόσῳ ὠραίον καὶ στερεώτατον κτίριον ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ἐδιδάχθησαν ἐπὶ μακρὰ ἔτη τὰ ἑλληνικὰ γράμματα οἱ Μυλοποταμίτες, νὰ καταντῇ σταῖλος! Ἐάν θελήσῃ κανεὶς νὰ σταφῇ πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ νὰ ἐξετάσῃ μετὰ πόσης καὶ ποίας χαρᾶς, λαχτάρας κυριολεκτικῆς, οἱ τότε κάτοικοι ἴδωσαν τὸ σχολεῖον αὐτό, καὶ μὴ πῶς ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ ἐγκαταλείφθη πα-

ρὸν λόγον κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς ἰδρύσεως τοῦ σχολείου δημοσιευθέντα εἰς τὸ πρῶτον ἀκριβοῦς φύλλον τῆς «Φωνῆς».

Ἡ σφωτάτη Βασιλεία, ἡ δικαιοσύνη καὶ φιλάνθρωπος τῆς ὁποίας ἡ δόξα εἶνε ἀνωθεν ἡ ἐπιφάνεια, ἡ Βρετανικὴ Μοναρχία καὶ ποῦ δὲν δοῦνται; Ποῖος δὲν ἀσπάζεται νὰ εἰνε ἐσκαπόμενος μὲ τὴν ἀθιανότητα αὐτῆς Αἰγίδα;

Αὐτῆς ἡξιώθημεν νὰ εἰμεθα τέκνα. Εἰς αὐτὴν ἐκ τοῦ Παμμόντος ἐδόθημεν κληρὸς. Αὐτὴ μισομένη τὸν πατέρα τῶν ἀγαθῶν ἠθέλησε νὰ μᾶς καταστήσῃ μετόχους τῶν εὐεργεσιῶν της. Ἡ μακαρία Βασιλεία μακαρίους προθυμεῖται ν’ ἀποδεῖξῃ τοὺς ὑπάρχοντες τῆς παρ’ αὐτῆς τῆς ἀσπίδος τῆς Δικαιοσύνης. Παρ’ αὐτῆς ἐσχεύετο Ἀρμόστια, καὶ προστατὰ τῶν Ἰωνικῶν Νήσων δῶρον ἐδωκόνη εἰς ἡμᾶς.

Σὺ εἶσαι τὸ μέγιστον ἡμῶν παρ’ αὐτῆς εὐεργέτης. Σὺ εἶσαι ἡ μόνη εἰκὼν τῆς μεγάλης φιλάνθρωπίας περὶ ἡμᾶς. Σὺ ὑπερβολὴ πατρικῆς στοργῆς μᾶς πλοῦντις ἀδιαλείπτως μὲ τοὺς ἀνεώντους θνησσοῦς τῶν πολυτελῶν σου χαρίτων. Ἐχὼν τοῦτο εἰς τὸν νοῦν σου μόνον τὸ νὰ μᾶς καταστήσῃς εὐδαίμονας μελετᾶς κατ’ ἡμέραν, καὶ νὰ μᾶς ἀναδείξῃς ἐπιφανεῖς τοὺς πρότερον ἀφανεῖς.

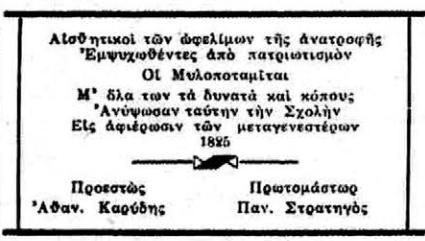
Καὶ οὐ μόνον διὰ τῶν ἔξωθεν καλλωπισμάτων τὰ ὁποῖα φέρουσι τὴν μόνην εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς ὁρῶντας μᾶς εὐεργετῆς, ἀλλὰ καὶ ἢ καὶ νὰ διακοσμήσῃς ἐπιχειρεῖς, καὶ βίους νὰ μεταλάβῃς σπουδῆς.

Τὸ ἐπὶ ἀγγλοκρατίας ἰδρυθὲν δημοτικὸν σχολεῖον Μυλοποτάμου

ρουσία τοῦ Ἀγγλοῦ Ἀρμωστοῦ καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ἐπισήμων ἀρχῶν τῆς νήσου μας, ἀσφαλὲς θὰ καταληφθῇ ὑπὸ συγκινήσεως.

Τὸ σχολεῖον Μυλοποτάμου ὑπῆρξεν ἀπὸ τὰ πρῶτα ἰδρυθέντα ἐν τῇ νήσῳ μας, εἰς ἐποχὴν μάλιστα κατ’ ἥν τὸ λοιπὸν ἔθνος ἀποτινάξεν μολὲς τὸν τουρκικὸν ζυγὸν ἐπὶ αἰῶνα διὰ τὴν ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν, καὶ δὲν εἶχε τὸν καιρὸν οὔτε τὰ μέσα νὰ ἰδρῇ σχολεῖα διὰ τὰ τέκνα του. Εἰς τὸ ἐν λόγῳ σχολεῖον ἐδίδαξε πρῶτος ὁ ἀειμνήστος διδασκαλὸς Πέτρος Μαρσέλλος ὁ ἐπωνομασθεὶς ἅγιος, ὁ ἴδιος δὲ ἐξεφώνησε καὶ τὸν πανηγυρικὸν λόγον κατὰ τὴν πρώτην ἐπέτειον τοῦ ἱδρυματος ἐνώπιον τῶν Ἀγγλικῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ λαοῦ τῆς νήσου ὅστις εἶχε συρρεῖσιν ἐκεῖ, διὰ νὰ πανηγυρίσῃ ὁμοῦ μὲ τοὺς Μυλοποταμίτας τὴν ἀπαρξὴν τῆς πνευματικῆς του ἀναγεννήσεως. Ἀνωθεν τῆς θύρας τοῦ σχολείου ὑπάρχει ἐντοιχισμένη πλάξ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀναγράφονται τὰ ἑξῆς:

Ἄς μελετήσῃ ἕκαστος τὰ λόγια αὐτὰ μετὰ προσοχῆς, καὶ ἄς στρέψῃ τὸν νοῦν του ἐκτὸν τρία ἔτη πρὸς τὸ ὀπίσω διὰ νὰ κρίνῃ μετὰ πολὺν κόπον, καὶ μὴ ποτὸν δυντὸς πατριωτισμόν, οἱ πατέρες μας ἐκείνῳ ἀνυψώσαν τὴν σχολὴν αὐτὴν ἡμῶν τῶν μεταγενεστέρων. Δὲν ἐφαντάζοντο βεβαίως ποτὲ ὅτι ἡ σχολὴ αὐτὴ θὰ μετεβάλλετο μίαν ἡμέραν εἰς σταῖλον!

Νομίζομεν, ὅτι ὑποχρέωσις τῶν κατοίκων καὶ τῆς κοινῆς. Μυλοποτάμου εἶνε, νὰ περιώσουν τὸ κτίριον τοῦ σχολείου αὐτοῦ, καὶ τὸ καταστήσῃ καὶ πάλιν ἔξιον ἐξοχὸν καλυτέρου προπορισμοῦ ἀπὸ τὸν σημερινόν του. Δαπάνη σπουδαία πρὸς ἐπισκευὴν δὲν θὰ χραισασθῇ. Δὲν εἶνε ὁρῶν ἄλλως τὸ ἐν μνημένῳ δηλωτικὸν τῆς πνευματικῆς ἐξελίξεως τῆς νήσου μας, ν’ ἀφῇ εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ χρόνου τὴν στιγμὴν κατ’ ἥν ὅλοι οἱ πολιτισμένοι λαοὶ προσπαθοῦν νὰ περιώσουν καὶ τὰ ἐλάχιστα λείψανα τῆς προπατορικῆς τῶν κληρονομίας.

ΠΡΟ ΕΚΑΤΟ ΤΡΙΩΝ ΕΤΩΝ

Ἐπὶ τῇ ἐνκαιρίᾳ τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκόνης τοῦ πρώτου σχολείου Μυλοποτάμου καὶ τῶν ἄλλων περὶ αὐτοῦ σχετικῶν, δὲν κρίνομεν ἀσκοποῦν, χάριν τῶν νέων συνδρομητῶν μας, νὰ ἐπαναδημοσιώσωμε τὸν ἐκφρασθέντα ὑπὸ τοῦ δεινυμένου διδασκάλου Πέτρος Μαρσέλλου πανηγυρ-

μῆσον. Συνεργεῖ νὰ ἀνεγερθῶσιν σχολεῖα διὰ νὰ εἰσαῇ δι’ αὐτῶν τὸ φῶς τῆς παιδείας. Προθυμεῖται. Ἀναλαμβάνει ὅλον τὸν ἐνθεονον ζῆλον, καὶ φέρει εἰς τέλος τὸν θεῖον σκοπόν. Ὡς χάρις τῆς ἀποιᾶς δὲν δίδεται σύγχροισις! Ὡς εὐποία τῆς ὁποίας ἡ ἔκτασις φθάνει εἰς εἰς τοὺς θρόνους τοῦ Ὑψίστου.

Στολίζει σήμερον εἰς τὸ ἡμέτερον χωρίον μὲ τὴν ἀνεγερσιν τοιοῦτον περικαλλοῦς φροντιστηρίου καὶ μὲ τὴν παρουσίαν του τιμᾷ τοὺς παρόντας. Γίνεται ἐξέτασις τῆς ἐπιδόσεως τῶν μαθητῶν του καὶ παρίσταται αὐτῷ. Καὶ ὁ Πανιερώτατος ἡμῶν Λεσπότης καὶ Προδρόμος ἐπευλόγη ἡμᾶς μὲ τὰς πανίερους του εὐχὰς Μὰς λαμπρόντες καὶ ὅλος ὁ χορὸς τῶν προδύκτων τῶν ἐξοχωτάτων, καὶ ἐκλαμπροῦσιν.

Τὸ ἄλλο λείπεται εἰς τὴν παρούσαν πανηγυρίν εἰμὴ νὰ σὰς ἀποφώνησῃ καὶ ἐγὼ τὸ ἄσμα τὸ ὁποῖον αἱ Παρθέναι ποτὲ ὑπέφαιλλον ἐλευθερωθεῖσαι διὰ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸν Λαβύρινθον ἐκεῖνον.

Ἵμεν εἰς Ἀθήνας, Ἵμεν ὁ παῖδες εἰς τὸν Ἑλλάδα τῶν Μουσῶν. Ἐκεῖ μᾶς παραπέμπουσιν οἱ ἐξοχῶτατοι καὶ ἐκλαμπροῦσιν οἱ αὐτοὶ ἄνδρες. Ἐκεῖ αἱ εὐχαὶ τοῦ Πανιερώτατου.

Ζῆθι καὶ πάλιν ζῆθι, ὁ ἐκλαμπρότατε, Διοικητὰ τῆς ἡμετέρας Νήσου καὶ κοινῆς εὐεργέτης καὶ προστατὰ Ζῆθι εἰς μακροὺς καὶ ἐπιμνηστικούς χρόνους. Ἐνδυναμοῖσθε ἡ πανελκὴς δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου καὶ διαφυλάττει σε ἐν ἀκροτάτῃ ὑγιείᾳ καὶ μακροβιότητι.

Ζῆθι Πανιερώτατε Δέσποτα. Ζῆθι καὶ ὑμεῖς, ὁ ἐξοχῶτατοι, ἐκλαμπροῦσιν καὶ ἐπυγνεύονται, ὅσοι συνήθετε ἵνα συνεωρτάσθῃ τὴν ἡμέραν ταύτην τῆς ἡμετέρας ἀναγεννήσεως.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Παρὰ τοῦ κ. Προδρόμου τῆς Κοινότητος Καραβὰ ἐλάβομεν δραχ. 750 συλλεγίσας δι’ ἑαυτὸν μετὰ τῶν κατοίκων Καραβὰ ὡς βοήθημα διὰ τὴν ἐν Καλάμῳ ἀνέγερσιν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ «Ἀγίου Νικήτας». Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ ναοῦ καὶ πάντες οἱ κάτοικοι Καλάμου εὐχαριστοῦμεν θερμῶτα. Ἡ Ἐπιτροπὴ
Ἐμμ. Μεγαλοκονόμος, Σπυρίδων Καλ-
λῆρος, Παναγ. Σωτήροζ.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΟΝ

Πρὸς τοὺς δραστήριους συμπολίτας μας κ.κ. Κοσμῶν Σάμιον καὶ Ἰωάννην Κορωναῖον, λαβόντας κατόπιν ἀνυπολόγητον ἐξέτασιν τὸ διπλωμα μηχανικοῦ Β’ τάξεως, ἀπευθύνω τὰ θερμὰ μου συγχαρητήρια. Κ. Τ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ πρώτη τιμωρία τοῦ ἐνόχου εἶνε ἡ καταδίκη αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἰδίας του συνειδήσεως, ἡ ὁποία οὐδέποτε παύει ἐλέγχουσα αὐτόν.

Πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων φροντίζουσιν μὲν περὶ τῆς ὑπολήψεως των, ἐλάχιστοι ὁμοῦ περὶ τῆς συνειδήσεως των.

Ἡ Διαφορὰ.—Ἀπολοῦσθαι μὲ κόρη μου! εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου σου.

Ἡ Ἀθλιότης.—Σὲ ἀπολοῦσθαι ἀλλὰ ποῦ πηγαίνωμεν;

Ἡ Διαφορὰ.—Ἐδὼ... εἰς τὸν οἶκον αὐτὸν κατοικεῖ νεανίας, ὅστις ἔχει ἐμὸν κατασταλῆσεν ὅλην τὴν περιουσίαν του πατρὸς του. Ὅταν λοιπὸν εἶδῃ δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ μὴ συντηρήσῃ, παρεχώρησα εἰς αὐτὸν σὲ, κόρη μου. Μετὰ σοῦ θὰ περάσῃ τὰς ἐπιλοιποῦς ἡμέρας του.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μικροὶ καὶ μεγάλοι

Ἡρώτησαν μὴ φορὰ κάποιον ποῖα εἶνε ἡ διαφορὰ μετὰ τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν καὶ αὐτὸς ἀπάντησε:—Ὅσο πλησιάζει κανεὶς τ’ ἀγαθὰ τοῦ φαίνονται μεγαλύτερα, ὅσο δὲ πλησιάζει τοὺς μεγάλους τοῦ φαίνονται μικρότεροι.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Σὲ κατ’ ἔργο καὶ δουλειά σου. Ποῦ θελᾷ καταπαστῇ, Μὴ ποτὲ ὀργισθῇ μὲ βίᾳ σου. Πρὶν τὸ τέλος στοχασθῇ. Ὅλοι εἰκόλο διαφροῦσε. Κάθε ὁδὸς ο’ τὴν ἀρχή. Μόνε ὁδοὶ ἀνατομῆς. Δυσκολίες ταραξή.

Κὶ ἂν κατόπιν μετανοήσῃς. Τότε πλεῖ τὸ σ’ ὀφείλει. Τὴν ζημίαν σου θελᾷ νοσήσῃ. Μ’ ἀδιαφρόνητος ζήλῃ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ἐπὶ τῇ ἐνκαιρίᾳ τῆς ἡμετέρας τῆς ἀπενδοῦ ἐκδόσεως τοῦ τύπου ἐν Κοζάνῃ δένειται ἡσυχαστοὶ καὶ λεχθῶν ὁλοῦν λέγειν διὰ τὸ ἐν τῇ Ἐκθεσί τῆς Ἑλληνικῆς τῆς ἐκδοτικῆς ἐπιτροπῆς, ἀποτινόμενης ἐκ τῶν κ.κ. Α. Καλαποθῆ, Διονυσίου τοῦ τριμάρτου Τέπος, ὁς ἀποφάσκει, Π. Καλογεωργίου, Διονυσίου τοῦ Βιβαλοῦ, τῆς Βουλῆς, τοῦ Λαοβήγη, Α. Πετρακοῦ, τῶς βουλευτοῦ Λακωνίας, Β. Βεκαρῆ καὶ Γ. Ἀρβαντιτζί.

Μετὰ μαζίας καὶ ἐπιδόσεις ἀναστήσεις παλαιῶν καὶ νεωτέρων Ἑλληνικῶν φύλλον τοῦ ὁρίζοντος, καταρτίσθη νὰ συγκεντρωθῇ συλλογὴ ἐκ 382 ἐφημερίδων καὶ 345 περιοδικῶν, ἐκδοθεισῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ τῷ Ἑσπεριῳ. Εἰς τὴν συλλογὴν ταύτην συνέβαλον φιλοτιμῶς διάφοροι ἰδιῶται, ὡς ὁ Σ. Μητροπολίτης Ἰμβροῦ, ὁ βιβλιοπότης τῆς δόξῃ Ἀκαδημίας κ. Λαδὰς καὶ ἄλλοι, καθώς καὶ αἱ Μοῖαι Ἰβήρων, Αἰνῶν καὶ Βατοπέδου τοῦ Ἀγ. Ὁμοῦ, διὰ τοῦ δανείου σπανίων καὶ δυσεῖρετων ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν. Ὅπως κ. κ. ἡ Μοῖα Ἰβήρων ἐδάνεισε, μετὰ ἄλλων, τὸν πρώτον τόμον τῆς πρώτης Ἑλληνικῆς ἐφημερίδος, τῆς «Ἐφημερίδος» τῆς Βιέννης τοῦ 1790, ἡς μέχρι τοῦδε ἐν μόνον ἀντίτυπον ἦτο γνωστὸν, σωζόμενον εἰς τὴν βιβλιοθήκῃ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Βονναίου. Τὸ ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Βουλῆς σωζόμενον τεῦχος τῆς ἐφημερίδος ταύτης εἶνε τοῦ 1793.

Ἡ ἔκθεσις τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου ἦτο διηρημένη εἰς ἐπὶ κατηγορίας, ὡς ἑξῆς: Α.) Ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες τῆς πρὸ «Ἐπαναστατικῆς περιόδου (1790—1821)», ἀπασα ἐκδοθεῖσα εἰς τὴν ἐσπερίαν καὶ τὴν Ἑσπερίαν, ἀφοῦ ἡ Ἑλλὰς τότε ἀκόμη δὲν εἶχε ἐλευθερωθῇ. Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐξετέθησαν ἡ ὡς ἄνω «Ἐφημερίδα» (Βιέννη, 1790 καὶ 1797), ὁ «Ἀγῶς Ἑρμῆς» (Βιέννη, 1811

